

ξως μίαν κεφαλὴν, κεφαλὴν ἀνθρακῶς ἀνερχομένην διὰ τῆς ὁπῆς μιᾶς τῶν καταβαθρῶν, διὰ τὴν ἀναπνεύσῃ ἐπὶ τινὰ λεπτὰ ἀέρα καθαρὸν καὶ δροσερόν.

Τὸ μέλαν ἐκεῖνο φάσμα εἶναι πυρευτῆς, ὅστις αἰσθανόμενος τὴν ψυχὴν του ἐκλίπουσαν ἔρχεται ἢ ἀναζωογονηθῇ ἵνα περατώσῃ τὸ ἔργον του!

Ἀρκετὰ λαλήσαντες περὶ τῆς μηχανῆς ἃς ἐπαγέλλομεν ἤδη εἰς τὸ κατὰστροφμα.

Ὁ πλοῦς συνήθως ποικίλλεται διὰ τινος κωμικοῦ ἢ τραγικοῦ συμβάντος, ὁποῖον συνέβη καὶ εἰς ἡμᾶς τὴν τετάρτην ἡμέραν.

Ὁ σύζυγος δηλαδὴ γραίας τινος Ἀγγλίδος καταβληθεὶς ὑπὸ μακροχρονίου νόσου, δεινωθείσης καὶ ὑπὸ τῆς ναυτιᾶσεως, ἐτελεύτησε τὴν ἡμέραν ἐκείνην, καὶ ἡτοιμάζοντο, κατὰ τὰ εἰωθότα, νὰ ρίψωσι τὸν νεκρὸν εἰς τὴν θάλασσαν· ἀλλ' ἡ τάλαιπωρος χήρα μὴ θέλουσα νὰ στερηθῇ τῆς ὑψίστης παρηγορίας τοῦ νὰ περιχύσῃ μὲ δάκρυα τὸν τάφον τοῦ συζύγου, καθικέτευσε τοσοῦτῃ περιπαθῶς τὸν πλοίαρχον νὰ φυλάξῃ τὸ σῶμα τοῦ θανόντος μέχρι τοῦ κατάπλου, ὥστε ἐκεῖνος κατεπεύσθη, καὶ τὸ σῶμα ἐπομένως δὲν ἐρρίφθη εἰς τὴν θάλασσαν.

Ἀλλὰ τίνι τρόπῳ ἤθελεν ἐμποδισθῇ ἡ σῆψις ἐν ἐποχῇ μάλιστα τοιούτου καύσωνος; ἰδοὺ τὸ ζήτημα, τὸ ὁποῖον μᾶς ἀπασχόλει, ἕως οὗ εἰς τῶν ἐπιβατῶν διεβεβαίωσεν ἐμπιστευτικῶ τῷ πρόπῳ, ὅτι ὁ νεκρὸς ἐναπετέθη ἐντὸς τῆς δεξαμενῆς τοῦ πάγου, καὶ ὅτι μόλις καὶ μετὰ βίας κατῴρωσε ν' ἀνακαλύψῃ τὸ τρομερὸν τοῦτο μυστήριον. Τόσον ἐκράτουν αὐτὸν ἀπόκρυφον! Συνεπεία λοιπὸν τῆς κοινοποιήσεως ταύτης γενικὴ κατακραυγὴ ἠγέρθη μεταξὺ τῶν ἐπιβατῶν, διότι ἅπαντες μετεχειρίζοντο πάγον εἰς τὰ ποτὰ των, καὶ διότι καὶ αὐτὸ τὸ πρὸς πόσιν ὕδωρ, τὸ ὁποῖον οὐδὲν ἄλλο ἦτο εἰμὴ πάγος τετηκὼς, ἐξήγετο ἐκ τῆς αὐτῆς ἐκείνης δεξαμενῆς, ἐνθα ὁ σύζυγος τῆς Ἀγγλίδος διεφυλάσσετο ὡς ἱερὸν κειμήλιον συζυγικοῦ ἔρωτος. Τότε δὲ πολλαὶ κυραὶ ἐπωφεληθεῖσαι τῆς περιστάσεως ἐλειποθύμησαν, καὶ ἐπαρουσίασαν τὰ θέλγητρά των ὑπὸ νέαν ὄψιν, ἀποδείξασαι ταυτοχρόνως τὴν εὐαίσθησίαν τοῦ νευρικοῦ αὐτῶν συστήματος. Ἀπ' ἐκείνης δὲ τῆς ὥρας ὀλίγιστοι τῶν ἐπιβατῶν μετεχειρίσθησαν πάγον καὶ ὕδωρ, ὅλοι δὲ οἱ ἄλλοι ἔπιον οἶνον, ἂν καὶ ὁ πλοίαρχος διερρήγνυε τὰ ἱμάτιά του διαβεβαιῶν ὅτι ἡ διήγησις τοῦ ἐπιβάτου ἐκείνου ἦτο αὐτόχρημα μῦθος ἀνάξιος προσοχῆς. Ἐγὼ ὅμως φρονῶ ὅτι ὁ τροφο-

δότης τοῦ πλοίου δὲν ἦτο ἀμέτοχος τῆς ἀστείας αὐτῆς συνωμοσίας ἣτις ἔφερεν εἰς αὐτὸν σπουδαῖοτατα κέρδη.

(Ἔπεται συνέχεια.)

ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΚΕΡΚΥΡΑΣ. ¹⁾

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'.

Θέλοντες οἱ Κορίνθιοι νὰ ἐκδικηθῶσι τοὺς Ἀθηναίους διὰ τὴν εἰς τοὺς Κερκυραίους δοθείσαν ἀρωγὴν, ἐπεχείρησαν ἀπὸ κοινοῦ μετὰ τοῦ βασιλέως τῆς Μακεδονίας Περδίκου τοῦ Β' νὰ ἐπαναστήσωσι τὰς κατὰ τὰ Μακεδονικὰ παράλια συμμάχους τῶν Ἀθηναίων πόλεις, καὶ ἰδίᾳ τὴν Ποτιδαίαν, ἣτις, εἰ καὶ ὑποτελὴς οὖσα τῶν τελευταίων, διετήρει ὅμως ἔτι σχέσεις τινὰς πρὸς τὴν μητροπόλιν αὐτῆς Κόρινθον.

Μαθόντες οἱ Ἀθηναῖοι τὰ ἐνεργούμενα διέταξαν τοὺς Ποτιδιαίτας νὰ καθαιρέσωσιν ἐν μέρει τὰ τείχη αὐτῶν, νὰ δώσωσιν ὁμήρους, νὰ ἀποπέμψωσι τοὺς ἐπιδημιουργοὺς, καὶ νὰ μὴ δέχωνται τοῦ λοιποῦ αὐτούς. Ἀλλ' οἱ Ποτιδιαῖται οὐδόλως ὑπήκουσαν εἰς ταῦτα· ἐλπίζοντες δὲ ἀφ' ἑτέρου εἰς τὴν συνδρομὴν τῶν Πελοποννησίων, ἀπέστησαν ἀναφανδόν. Τότε οἱ Ἀθηναῖοι ἐξέπεμψαν κατὰ τῆς Ποτιδαίας ἰσχυρὰν ναυτικὴν δύναμιν καὶ μετὰ μικρὸν ἐκυρίευσαν αὐτήν. (2). Ἡ πολιορκία αὕτη τῆς Ποτιδαίας ἐπέφερε τελευταῖον τὸν μεταξὺ τῶν δύο δημοσπονδιῶν καταστρεπτικώτατον πόλεμον. Τοῦ πολέμου τούτου μετέσχε σχεδὸν ἅπασα ἡ Ἑλλὰς, διότι τῶν μὲν Πελοποννησίων σύμμαχοι ἦσαν οἱ Μεγαρεῖς, οἱ Θηβαῖοι, οἱ Βοιωτοί, οἱ Φωκεῖς κτλ. τῶν δὲ Ἀθηναίων οἱ Πλαταιεῖς, οἱ ἐν Ναυπάκτῳ Μεσσήνιοι, οἱ Ζακύνθιοι, οἱ Κεφαλλῆνες, οἱ Λοκροὶ, οἱ Κερκυραῖοι, οἱ Χῖοι καὶ πλεῖστοι ὑποτελεῖς νῆσοι τοῦ Αἰγαίου πελάγους (3). Οἱ Κερκυραῖοι ἀπέστειλαν πρὸς βοήθειαν τῶν Ἀθηναίων πεντήκοντα τριήρεις, αἵτινες συνενωθεῖσαι μετὰ ἑκατὸν Ἀθηναϊκὰς προσέδωλον τὴν Μεθώνην τῆς Λακωνίας καὶ διέφθειραν τὰ παράλια τῆς Λοκρίδος (4).

Κηρυχθέντος τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου καὶ ἀρξαμένων τῶν ἐχθροπραξιῶν, οἱ Κορίνθιοι

(1) Συνέχεια ἀπὸ φυλλαδίου 62, σελ. 433. τόμ. Γ'.

(2) Θουκυδ. Βιβλ. Α. παρ. 56—59, — (3) Θουκυδ. Βιβλ. Β' παρ. 9. — (4) Θουκυδ. Βιβλ. Β' παρ. 25.

ἐνόμισαν ὅτι ἡδύναντο, ὠφελοῦμενοι ἐκ τῆς με-
ταξὺ τῶν ἀριστοκρατικῶν καὶ τῶν δημοκρατικῶν
πάλης, νὰ ὑποτάξωσι τὴν Κέρκυραν. Ἡλευθέρω-
σαν ὅθεν τοὺς κατὰ τὰς περὶ τὴν Ἐπίδαμον
ναυμαχίας Κερκυραίους αἰχμαλώτους, λόγῳ μὲν
ὅτι ἐγγυήθησαν νὰ πληρώσωσι 800 τάλαντα,
ἔργῳ δὲ διὰ νὰ καταπεύσωσι τοὺς συμπολίτας
τῶν νὰ δεχθῶσι τὴν συμμαχίαν τῶν Κορινθίων
καὶ ἀποβάλωσιν ἐκείνην τῶν Ἀθηναίων (427
π. Χ.). Φθάσαντες οὗτοι εἰς Κέρκυραν ἤρξαντο
ἀμέσως νὰ κηρύττωσιν, ὅτι ὠφέλιμον ἦθελεν εἶ-
σθαι ἡ Κέρκυρα νὰ συνάψῃ συμμαχίαν μετὰ τῆς
Κορίνθου. Πλὴν οὐδὲν κατέρωθωσαν, καθότι ἀφιχ-
θείσης μιᾶς τριήρους Ἀθηναϊκῆς καὶ μιᾶς Κορινθια-
κῆς οἱ Κερκυραῖοι ἀπεφάσισαν ὅτι τοῦ λοιποῦ θέ-
λουσι μείνει σύμμαχοι τῶν Ἀθηναίων καὶ φίλοι τῶν
Πελοποννησίων. Ἡ ἀπόφασις ὅμως αὕτη μεγάλως
δυσηρέστησε τοὺς φίλους τῶν Κορινθίων, οἵτινες
κατηγόρησαν εἰς τὸν λαὸν τὸν Πειθίαν, ἀρχηγὸν
τοῦ λαοῦ καὶ φίλον τῶν Ἀθηναίων, ὡς μελετών-
τα νὰ ὑποτάξῃ εἰς τοὺς Ἀθηναίους τὴν Κέρκυ-
ραν. Οὗτος ὅμως ἡδυνήθη νὰ ματαιώσῃ τὴν κα-
τηγορίαν ταύτην ἀντικατηγόρησας πέντε ἐκ τῶν
πλουσιωτέρων ἐξ αὐτῶν, ὅτι ἔκοψαν πασσάλους
ἀπὸ τὰ ἄλση τοῦ Διδὸς καὶ τοῦ Ἀλκινόου, καὶ ὡς
ἐκ τούτου καταδικάσθησαν νὰ πληρώσωσι ἕνα
στατήρα δι' ἕκαστον πάσσαλον, ὡς ὁ νόμος διέ-
ταττεν. Ἐπειδὴ δὲ ἡ ἀποζημίωσις αὕτη ἦτον
μεγάλη μετέβησαν εἰς τοὺς ναοὺς ζητοῦντες νὰ
τοῖς δοθῇ προθεσμία ὅπως πληρώσωσι αὐτήν.
Ἀλλ' ὁ Πειθίας, ὅστις ἦτον βουλευτὴς, ἐζήτηε ἐ-
πιμῶνας τὴν αὐστηράν ἐφαρμογὴν τοῦ νόμου, καὶ
οἱ ἔνοχοι, εἴτε διότι εἶδον ὅτι δὲν ἡδύναντο ν' ἀ-
ποφύγῃσι τὴν πληρωμὴν, εἴτε διότι ἐγνώριζον
ὅτι ἕως οὗ ὁ Πειθίας ἦτο βουλευτὴς τὸ πλῆθος
ἤθελεν εἶναι ὑπὲρ τῶν Ἀθηναίων, ὀπισθεύοντες
δι' ἐγχειριδίων καὶ εἰσελθόντες εἰς τὸ βουλευτή-
ριον ἐφόνευσαν αὐτὸν καὶ ἄλλους βουλευτάς καὶ
ιδιώτας ἕως ἐξήκοντα (1).

Μετὰ τὴν πρᾶξιν ταύτην οἱ Κερκυραῖοι ἀμέ-
σως συνῆλθον καὶ ἀπεφάσισαν ὅτι τοῦ λοιποῦ δὲν
θέλουσι δέχεσθαι εἰς τὸν λιμένα των εἰμὴ ἕν μόνον
πλοῖον ἐξ ἐκάστου τῶν ἐμπολέμων μερῶν, καὶ
συγχρόνως ἀπέστειλαν εἰς Ἀθήνας πρεσβείαν ὅ-
πως ἀναγγεῖλῃ τὴν ἀπόφασιν ταύτην (2). Φθά-
σαντες δὲ οἱ πρεσβεῖς εἰς Ἀθήνας ἀμέσως συνελή-

φθησαν ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων ὡς νεωτερίζοντες· καὶ
ἀπήχθησαν εἰς Αἴγινα (3). Ἐν τούτοις ἐνθαρ-
ρυνθέντες οἱ ὀλιγαρχικοὶ ἐκ τῆς ἀφίξεως μιᾶς
τριήρους τῶν Κορινθίων ἐπέπεσαν αἰφνιδίως κατὰ
τοῦ λαοῦ ὃν καὶ ἐνίκησαν. Τὴν νύκτα ὁ λαὸς προ-
σέφυγεν εἰς τὴν ἀκρόπολιν καὶ τὰ ὑψώματα τῆς
πόλεως καὶ κατέλαβεν αὐτὰ καὶ τὸν Ἰλλαϊκὸν
λιμένα· οἱ δὲ πολέμιοι κατεῖχον τὴν ἀγορὰν, ὅ-
που πολλοὶ ἐξ αὐτῶν κατέρχον, καὶ τὸν λιμένα
τὸν πρὸς αὐτὴν καὶ τὴν Ἡπείρου κείμενον.

Ἡ ἐπιούσα παρήλθε μ' ἀψιμαχίας. Ἀμφότερα
δὲ τὰ μέρη ἐπεμψαν καὶ προσεκάλεσαν τοὺς ἀγά-
λους, ὑποσχεθέντες αὐτοῖς τὴν ἐλευθερίαν τῶν.
Πρὸς βοήθειαν τοῦ δήμου προσῆλθον πολλοὶ οἰ-
κεῖοι, καὶ πολλοὶ ἐκ τῆς Ἡπείρου, ὀκτακόσιοι
τὸν ἀριθμὸν ἤλθον πρὸς βοήθειαν τῶν ἐναντίων
(4). Τὴν ἐπαύριον τὰ διαμαχόμενα μέρη ἤλθον
εἰς συμπλοκὴν καὶ ἐνίκησεν ὁ λαὸς διὰ τὸ ὀχυρὸν
τῆς θέσεως. Εἰς τὴν συμπλοκὴν ταύτην μεγάλως
διεκρίθησαν αἱ γυναῖκες, αἵτινες οὐ μόνον ἔρρι-
πτον μετὰ τόλμης κατὰ τῶν ἐναντίων τὰς κερά-
μους τῶν οἰκιῶν, ἀλλὰ καὶ παρὰ φύσιν ὑπέμενον
τὸν θόρυβον. Περὶ λύχνων ἀφάς, οἱ ὀλιγαρχικοὶ
ὑπεχώρησαν καὶ φοβηθέντες μήπως ὁ λαὸς ἐν τῇ
μέτῃ τῆς νίκης του καταλάβῃ τὸ νεώριον καὶ φο-
νεύσῃ αὐτοὺς, ἐπυρπόλησαν τὰς πέριξ τῆς ἀγο-
ρᾶς οἰκίας, μὴ φεισθέντες οὔτε τὰς ἰδίας αὐτῶν
οὔτε τὰς ἀλλοτρίας, ὥστε πολλὰ πράγματα τῶν
ἐμπόρων ἐκάησαν. Ἦθελε δὲ κατακαῆ ἅπανα ἡ
πόλις ἐὰν ἤθελεν ἐγερεθῇ ἄνεμος (2).

Τὴν ἐπαύριον ἔφθασαν εἰς Κέρκυραν δώδεκα
Ἀθηναῖκαί τριήρεις καὶ πεντακόσιοι ὀπλίται, Μεσ-
σήνιοι, ὑπὸ τὴν στρατηγίαν Νικοστράτου τοῦ
Διτρεφούς. Οὗτος ἅμα τῇ ἀφίξει του συνδιήλλα-
ξε τὰ διαμαχόμενα μέρη· ἀλλ' ἐνῶ ἤτοιμάζετο
ν' ἀποπλεύσῃ οἱ ἀρχηγοὶ τοῦ λαοῦ τὸν καθικέτευ-
σαν νὰ τοὺς ἀφήσῃ πέντε τριήρεις πρὸς ἐκφόβη-
σιν τῶν ἐναντίων καὶ νὰ παραλάβῃ ἀντ' αὐτῶν
πέντε ἐκ τῶν ἰδικῶν των. Συναινέσαντος τοῦ Νι-
κοστράτου, οἱ ἀρχηγοὶ τοῦ λαοῦ ἐξέλεξαν τοὺς
ἐχθροὺς των ὅπως πληρώσωσι τὰς τριήρεις. Ἀλ-
λὰ φοβηθέντες οὗτοι μήπως σταλῶσιν εἰς Ἀθή-
νας προσέφυγον ἰκέται εἰς τὸ ἱερὸν τῶν Διοσκού-
ρων. Τότε ὁ δῆμος ἐπὶ προφάσει ὅτι εἶχον ὀλεσ-
θρίους σκοποὺς τοὺς ἀφώπλισε καὶ ἤθελε φονεύ-
σει τινὰς ἐξ αὐτῶν, ἐὰν ὁ Νικόστρατος δὲν ἦρχετ

(1) Θουκυδ. Βιβλ. Γ', παρ. 70. — (2) Θουκυδ. Βιβλ. Γ', παρ. 71.

(1) Θουκ. Βιβλ. Γ' παρ. 72. — (2) Θουκυδ. Βιβλ. Γ', παρ. 73. — (3) Θουκυδ. Βιβλ. Γ', παρ. 74.

το εἰς βοήθειάν των. Τοῦτο ἰδόντες οἱ λοιποὶ ὀλιγαρχικοὶ προσέφυγον ἰκέται εἰς τὸ Ἡραῖον, ἕως 400. Ἀλλὰ φοβούμενος ὁ λαὸς μήπως διαπράξῃσι νεωτερισμὸν τινα μετέφερεν αὐτοὺς εἰς τὸ ἀπέναντι τοῦ ναοῦ νησίδιον, πέμπων ἐκεῖ τὰ πρὸς τὸ ζῆν ἐπιτήδεια (1) (427 π. Χ.).

Διαρκούσης ἔτι τῆς στάσεως ἐφθασαν εἰς τὰ Σύβοτα τρεῖς καὶ πεντήκοντα τριήρεις Πελοποννησιακαί, ὧν τὴν ἀρχηγίαν εἶχεν Ἀλκίδας, μεθ' οὗ συνέπλεεν ὁ Βρασίδας ὡς σύμβουλος αὐτοῦ, καὶ τὸ λυκαυγὲς τῆς ἐπιούσης ἐπλευσαν κατὰ τῆς Κερκύρας (2). Ἐκ τῆς προσελεύσεως τοῦ ἐχθρικοῦ στόλου μεγάλως κατεθρομβήθησαν οἱ Κερκυραῖοι καὶ ἀμέσως ἤρχισαν νὰ παρασκευάζωσι μετὰ σπανίας δραστηριότητος ἐξήκοντα τριήρεις, τὰς ὁποίας ἐπεμπον ἐκ διαλειμμάτων κατὰ τοῦ ἐχθροῦ. Ἀλλ' ἐνικήθησαν ὁλοσχερῶς, καθότι ἐπετέθησαν ἀτάκτως κατὰ τῶν Κορινθίων (3). Φοβηθέντες οἱ Κερκυραῖοι μὴ οἱ νικηταὶ πλεύσωσι κατὰ τῆς Κερκύρας ἢ ἀναλάβωσι τοὺς ἐν τῇ νήσῳ τετρακοσίους, ἐπέστρεψαν ὅπως μεταφέρωσι τοὺς εἰς τὸν ναὸν τοῦ Ἡραίου. Ἀλλ' οἱ Πελοποννήσιοι, εἰ καὶ ἀνώτεροι κατὰ τὸν ἀριθμὸν, δὲν ἐτόλμων νὰ συναπαντηθῶσι μετὰ τῶν Κερκυραίων. Τὴν ἐπαύριον οἱ Πελοποννήσιοι δὲν ἐπλευσαν κατὰ τῆς πόλεως, ἥτις διετέλει ἐν ἄκρᾳ ταραχῇ καὶ φόβῳ, ἀλλ' ἀπεβιδάσθησαν εἰς τὸ ἀκρωτήριο Λευκίμνης καὶ ἐδήωσαν τοὺς ἀγροὺς. (4).

Μαθόντες οἱ Κερκυραῖοι ὅτι οἱ Πελοποννήσιοι ἀνεχώρησαν καὶ ὅτι ἐξήκοντα τριήρεις Ἀθηναῖαι ἀφίχθησαν ὑπὸ τὴν ἀρχηγίαν Εὐρυμέδοντος τοῦ Θουκλέους, διέταξαν τὰς ὀπλισθείσας τριήρεις νὰ διαπλέωσι τὸν Ἰλλυαῖκὸν λιμένα, αὐτοὶ δὲ ἐφόνευον τοὺς καθ' ὁδὸν ἐναντίους. Εἰσελθόντες δὲ μετὰ ταῦτα εἰς τὸν ναὸν τοῦ Ἡραίου ἐπεισαν πεντήκοντα ἐξ αὐτῶν νὰ ὑποβληθῶσιν εἰς δίκην καὶ ἐφόνευσαν αὐτούς. Ταῦτα βλέποντες οἱ ἐν τῷ νῆφ οὐδεμίαν ἀκρόασιν ἐδίδον πλέον εἰς τοὺς λόγους τῶν ἐναντίων, ἀλλ' ἐφονεύθησαν ἀμοιβαίως καὶ τινες ἀπηγγονίσθησαν ἐκ τῶν δένδρων (5). Ἐντὸς δὲ τῶν ἐπτά ἡμερῶν τῆς ἐν Κερκύρᾳ διαμονῆς τοῦ Εὐρυμέδοντος, οἱ Κερκυραῖοι ἐφόνευον πάντα, ὃν ἐνόμιζον ἐκ τῶν ἐναντίων, ἐπὶ τῇ προφάσει ὅτι ἐπιδίωκε τὴν κατάλυσιν τοῦ δήμου.

ἄλλοι δὲ ἐφονεύθησαν ὑπὸ τῶν ἐχθρῶν των καὶ ἕτεροι ὑπὸ τῶν ἰδίων ὀφειλετῶν των. Ἐνὶ λόγῳ πᾶσα ἰδέα κατέστη αἰτία θανάτου, ὁ πατήρ ἐφόνευσεν τὸν υἱόν, οἱ ἰκέται ἐξήχθησαν ἐκ τῶν ναῶν καὶ ἐφονεύοντο ἐνώπιόν των, καὶ ἄλλοι περιφωροδομήθησαν ἐντὸς τοῦ ναοῦ τοῦ Διονυσίου καὶ ἀπέθανον. Καὶ πάντα ταῦτα καὶ ἕτερα ἔτι, περιγραφόμενα ὑπὸ τοῦ Θουκυδίδου διὰ τοῦ αὐστηροῦ αὐτοῦ ὕφους, διεπράχθησαν ἐν ὀνόματι τῆς ἐλευθερίας. Οἱ ἀριστοκράται ἐπεδίωκον παντὶ σθένει τὴν ὑποδούλωσιν καὶ ἐξαοδένωσιν τοῦ δήμου. Ἐνεκα δὲ τῆς διαγωγῆς ταύτης τῶν ἀριστοκρατῶν ὁ δῆμος περιέπεσεν ἀληθῶς εἰς πράξεις σκληρὰς καὶ δολίας ἅμα. Ἀλλὰ ποῖος λαὸς ἐγερθεὶς πρὸς ἀνάκτησιν ἢ πρὸς ὑπεράσπισιν τῆς ἐλευθερίας του, τοῦ μεγίστου τούτου δώρου ὅπερ ὁ Θεὸς ἐδωρήσατο τῷ ἀνθρώπῳ, δὲν διέπραξεν ἔτι ἀπανθρωποτέρας πράξεις ἐκείνων τῶν Κερκυραίων;

Μετὰ τὴν ἀναχώρησιν τοῦ Ἀθηναϊκοῦ στόλου οἱ διασωθέντες Κερκυραῖοι ἕως πεντακόσιοι τὸν ἀριθμὸν, μετέβησαν εἰς τὴν ἀπέναντι Ἡπειρον καὶ ἐκείθεν παρηνόχλουν τοὺς ἐν τῇ νήσῳ. Ἀπέστειλαν δὲ καὶ πρέσβεις πρὸς τοὺς Σπαρτιάτας καὶ Κορινθίους ἐκζητοῦντες παρ' αὐτῶν βοήθειαν. Ἀλλ' ἐπειδὴ οὗτοι οὐδεμίαν ἀκρόασιν ἐδωσαν εἰς τὰς αἰτήσεις των, μετέβησαν εἰς τὴν νήσον καὶ ἀναβάντες εἰς τὸ ὄρος Ἰστώνην ἐκυρίευσαν τὰς περὶ γαίας καὶ μεγάλως παρηνόχλουν τοὺς ἐν τῇ πόλει (4). Τὰ πράγματα διέμειναν ἐν τοιαύτῃ καταστάσει καὶ μέχρι τοῦ ἐλευσομένου θέρους ὅτε οἱ Ἀθηναῖοι ἐξέπεμψαν περὶ τὴν Πελοπόννησον τριάκοντα τριήρεις ὑπὸ τὴν ἀρχηγίαν Δημοσθένους τοῦ Ἀλκισθέους καὶ Προκλέους τοῦ Διοδώρου, αἵτινες ἐπλευσαν κατὰ τῆς Λευκάδος συνοδευόμεναι ὑπὸ Ἀκαρνάνων, Ζακυνθίων, Κεφαλήνων καὶ ὑπὸ δεκαπέντε τριηρῶν Κερκυραϊκῶν καὶ ἐδήωσαν τὰς γαίας τοῦ Ἰσθμοῦ ὅπου ὑπῆρχεν ἡ πόλις Λευκάς καὶ τὸ ἱερὸν τοῦ Ἀπόλλωνος (426 Π. Χ.) (2).

Τὴν ἀνοιξιν πρὶν τῆς ὀριμάνσεως τοῦ σίτου οἱ Ἀθηναῖοι ἀπέστειλαν εἰς Σικελίαν τεσσαράκοντα τριήρεις ὑπὸ τὴν ἡγεμονίαν τοῦ Εὐρυμέδοντος καὶ Σοφοκλέους, διατάζαντες αὐτοὺς ὅταν φθάσωσιν εἰς Κέρκυραν, νὰ βοηθήσωσι τοὺς ἐν τῇ πόλει Κερκυραίους, οἵτινες τὰ μέγιστα παρηνόχλουντο ὑπὸ τῶν ἐν τῷ ὄρει Ἰστώνῃ τοποθετημένων φυ-

(1) Θουκυδ. Βιβλ. Γ'. παρ. 75. — (2) Θουκυδ. Βιβλ. Γ'. παρ. 76. — (3) Θουκυδ. Βιβλ. Γ'. παρ. 77. —

(4) Θουκυδ. Βιβλ. Γ'. παρ. 79. — (5) Θουκυδ. Βιβλ. Γ'. παρ. 82.

(1) Θουκυδ. Βιβλ. Γ'. παρ. 85. — (2) Θουκυδ. Βιβλ. Γ'. παρ. 94.

γάδων, πρὸς βρόθειαν τῶν ὁποίων οἱ Πελοποννήσιοι εἶχον πέμψει ἐξήκοντα τριήρεις νὰ μεταβῶσιν εἰς Πύλον καὶ ἀνακτήσωσιν αὐτήν. (425 Π. Χ.) (1).

Μετὰ τὴν ἀναχώρησιν τῶν Πελοποννησιακῶν τριηρῶν, ὁ Εὐρυμέδων καὶ Σοφοκλῆς προσωρμίσθησαν εἰς Κέρκυραν καὶ συνενωθέντες μὲ τοὺς ἐν τῇ πόλει Κερκυραίους, ἐξεστράτευσαν κατὰ τῶν πολεμίων, τοποθετημένων ἐν τῷ ὄρει Ἰστώνῃ. Προσβαλόντες δὲ τὸ τεῖχος ἤχμαλῶτισαν ἅπαντας τοὺς ἐν τῷ τείχῃ, οὓς μετέφερον εἰς τὴν νῆσον Πτυχίαν, ὑπὸ τὸν ὄρον ὅτι ἡ συνθήκη ἤθελε θεωρεῖται λελυμένη εἰς τὴν ἐξ αὐτῶν ἤθελε δραπετεύσει. Ἀλλὰ φοβούμενοι οἱ ἀρχηγοὶ τοῦ δήμου μήπως οἱ Ἀθηναῖοι χαρίσωσιν εἰς τοὺς αἰχμαλώτους τὴν ζωὴν, ἔκαμον χρῆσιν τῆς ἐξῆς ἀπάτης. Πέμπουσιν εἰς τὴν νῆσον τινὰς ἐκ τῶν ὀλίγων φίλων τῶν ὅπως τοὺς καταπέισωσι ν' ἀναχωρήσωσι μὲ τὸ ἐπὶ τούτῳ ἐτοιμασθὲν πλοῖον, καθότι οἱ Ἀθηναῖοι εἶχον σκοπὸν νὰ τοὺς παραδώσωσιν εἰς τὸν λαόν. Πεισθέντες τινὲς ἐκ τῶν ἐν τῇ νήσῳ εἰς τὴν πρότασιν ταύτην, ἐπεβιβάσθησαν εἰς τὸ πλοῖον, ἀλλὰ πάραυτα συνελήφθησαν, ὡς διαλυθέντων τῶν σπονδῶν, καὶ παρεδόθησαν ἅπαντες εἰς τὸν λαόν, ὅστις τοὺς καθεῖρξεν εἰς ἓν μέγα οἶκημα, ἐξάγων δὲ ἀνὰ εἰκοσιν ἐφόνευεν αὐτούς.

Μαθόντες οἱ ἐν τῷ οἰκήματι τὴν τύχην τῶν ἐξεληθόντων, διεδήλωσαν ὅτι ἤθελον ἐμποδίσει οἰονδήποτε νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὰ ἐντός. Τοῦτο ἀκούσας ὁ λαὸς ἀνέβη ἐπὶ τῆς ὀροφῆς τοῦ οἰκήματος, καὶ ἀφαιρέσας τὰς κεράμους ἔρριπτε κατ' αὐτῶν βέλη. Διαρκούσης τῆς νυκτὸς ἅπαντες ἐφονεύθησαν καὶ τὴν ἐπαύριον τεθέντα σταυροῖδῳ τὰ πτώματα ἐπὶ ἀμαξῶν, μετεφέρθησαν ἔξω τῆς πόλεως. (2).

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΤΟΜΠΡΟΣ.

ΒΙΟΓΡΑΦΙΑ.

ΛΟΥΔΟΒΙΚΟΣ ΑΡΙΟΣΤΟΣ.

Ὁ διάσημος οὗτος Ἰταλὸς ποιητὴς ἐγεννήθη ἐν τῇ ἀκροπόλει τοῦ Ριγίου τῇ 8 Σεπτεμβρίου 1474 ἐκ γονέων εὐγενῶν καταγομένων ἐκ Φεβράρας. Ἡ οἰκογένειά του κατεῖχεν ἔκπαλαι τὰ πρῶτιστα

ἀξιώματα ἐν τῇ αὐλῇ τῆς Φεβράρας, ὁ δὲ πατὴρ του Νικόλαος ἔφερε τίτλον κόμητος καὶ ἱππότης, καὶ πολλάκις ἀπεστάλη ὡς πρέσβυς πρὸς τὸν Πάπαν, πρὸς τὸν αὐτοκράτορα τῆς Γερμανίας καὶ πρὸς τὸν βασιλέα τῆς Γαλλίας.

Ἡ μήτηρ αὐτοῦ Δαρία Μαλακούτση ἐγέννησε δέκα τέκνα, πέντε ἄρρενα καὶ πέντε θήλεα, ἐξ ὧν ὁ Ἀρίστος ἦν ὁ πρεσβύτερος. Παιδίον δ' ἔτι δὲ συνέθετε χάριν παιδιᾶς δράματα, ἐν τῶν ὁποίων *Πύραμος* καὶ *Θίσβη* καλούμενον παρέστηκε μετὰ τῶν ἀδελφῶν του· ἀλλ' ὁ πατὴρ του ἐλάχιστα κέρδι ἐλπίζων ἐκ τῆς φιλολογίας, ἠνάγκασε τὸν υἱόν του νὰ ἐπιδοθῇ εἰς τὴν μελέτην τῶν νόμων, μετὰ πενταετῇ ὁμῶς δοκιμασίαν, βλέπων ὅτι ἀπέδεικτον ἐπὶ ματαίῳ αἱ συμβουλαὶ του, ἐπέτρεψεν αὐτῷ ν' ἀφοσιωθῇ ἐλευθέρως εἰς τὰ φιλογικὰ ἔργα, τὰ ὁποῖα ὁ νέος Ἀρίστος οὐδέποτε ἐπαύσατο καλλιεργῶν ἐν τῷ κρυπτῷ.

Εἰσῆλθε δὲ εἰς τὸ στάδιον τῶν γραμμάτων διὰ τῆς δημοσιεύσεως συγγράμματος πραγματευομένου περὶ τῆς ὑπὸ τῶν γονέων ἐλευθέρως ἀγωγῆς τῶν τέκνων, ὁρμηθεὶς, φαίνεται, εἰς τὸ θέμα τοῦτο ἐκ τοῦ ἰδίου παθήματος. Διδαχθεὶς κατόπιν ὑπὸ Γρηγορίου τοῦ Σπολέτου τὰ Ἑλληνικὰ καὶ Λατινικὰ γράμματα καὶ ἐμπνευσθεὶς ἐκ τῆς ἀναγνώσεως τοῦ Πλαύτου καὶ Τερεντίου, συνέγραψε τὰς δύο κωμωδίας *la Cassaria* καὶ *i Suppositi*, περὶ ὧν λέγουσιν ὅτι ἡμέραν τινα, σφοδρῶς ἐπιπληττόμενος ὁ Ἀρίστος ὑπὸ τοῦ πατρὸς του, ἀντὶ νὰ δικαιολογηθῇ, ἤκουε προσεκτικῶς τὰς ὀργίλους φράσεις τοῦ πατρὸς του καὶ παρετήρει τὰς χειρονομίας διὰ νὰ τὰς ἀπομιμηθῇ κατόπιν εἰς μίαν τῶν κωμωδιῶν του, ἔνθα περιέγραφε παραπλησίαν τινα σκηνήν.

Ἐν τούτοις ὁ θάνατος ἀφαρπάσας τὸν γέροντα Νικόλαον ἐπέβαλεν εἰς τὸν υἱὸν αὐτοῦ καθήκοντα πατρικῆς κληρονομίας ἀπέναντι τῶν ἀδελφῶν του, μεθ' ὧν ἐμερίσατο τὴν μετρίαν κληρονομίαν, ἥτις ἐκ τῶν πολλῶν ὑποδιαίρέσεων κατέστη ἀνεπαρκὴς εἰς ἓνα ἕκαστον τῶν ἀδελφῶν. Τοιαῦται δὲ καὶ τοσαῦται φροντίδες δὲν τῷ ἐπέτρεπον, ἐννοεῖται, νὰ καταγίνηται, ὡς ἄλλοτε, εἰς τὸ ποθητὸν αὐτοῦ ἔργον, διὸ καὶ παραπονεῖται εἰς ἓν τῶν ποιημάτων του κατὰ τῆς πενιχρότητος τῆς πατρικῆς περιουσίας, λέγων ὅτι οὐδέποτε ὁ Ἑρμῆς ὑπῆρξε φίλος τῆς οἰκογενείας του.

«Nè mai fu troppo à miei Mercurio amico».

Οὐχ ἥττον δὲν ἀπεθάρρυνθη, ἀλλὰ μετ' ἑσού ζήλου ἐφρόντισεν ὥστε καὶ τὰς ἀδελφάς του

(1) Θεουκδ. Βιβλ. Δ'. παρ. 2, 3, 8. — (2) Θεουκδ. Βιβλ. Δ' παρ. 46, 47, 48.